

Вчора, підіймаючись по ескалатору в метро, дивлячись на реклами я наткнулась на звернення про допомогу для одного маленького хлопчика років семи, йому потрібна була операція, щось зв'язане з офтальмологією, потім з'являлися ще замітки, котрі показували дітей з синдромом Дауна (зараз багато є звернень такого порядку). На секунду я зупиняла свій погляд але побачивши дітей, в очах яких було страждання, або ж далекий погляд, що, ніби, свідомо зрікався всього, що мало б його торкатися, відразу ж опускала очі або відверталася. Але чому так відбувається, ніби включається зовсім не контрольована, якась захисна реакція і ми відвертаємось від чужої біди, мало того, стараємось якнайшвидше забути все що бачили, або ж чули. Навіть тоді, коли чиєсь горе зворушить наше серце і прокрадеться в душу без дозволу, тоді, коли ми готові вже принести в жертву свої капітали, щось нас зупиняє і накладає геть інші плани на витрачання цих коштів.

Чому натура людини така ница? Звідки в неї стільки боягузтва, я би сказала навіть, жаху перед чиймсь горем? Чому подаючи комусь милостиню ми відразу відвертаємось і прискорюємо крок, щоби як найшвидше залишити те місце? Чому дивлячись чергову рекламу по телевізору і побачивши саме ту, що потривожить серце, як би ми не співчували, ми не зробимо хоч би крок на зустріч тим великим проблемам маленьких діточок? Звідкіля і як давно засіялося в нашій душі стільки бур'яну, що вбиває справжні почуття, любові, страждання, сподівання, співчуття, допомоги ближньому, розуміння не власної проблеми, а чужого горя? Чому навіть слухаючи про те, що якийсь магнат пожертвував кілька тисяч на побудову лікарні ми лицемірно мислимо, що в нього грошей кури не клюють, а ми не такі багаті щоб допомагати. Чому так тяжко ми розстаємось навіть з п'ятьма гривнями в тому ж метрополітені, які за покликом серця все ж даємо, нещасній дитині? А вийшовши на вулицю купуємо цигарки – по суті яд, для себе ж, або ж якусь дрібничку і, не задумуємося над тим, що дитині ці гроші були важливіші. І, може, не обов'язково вона віддасть їх матері, яка в цей день їх і проп'є... Звідки в нас стільки негативу, чому обов'язково ті нещасні гроші підуть не в ті руки і не на те, на що просилися? Одні скажуть, реалії життя, але ж **люди схаменіться!** Ми черствіємо і залишаємося один на один зі своїми думками про зіпсований світ, але цей світ тільки ми спроможні помінати! Потрібно тільки не боятися відректися від усього того, що тримає нашу душу і серце в неволі, від злободенної метушні за тією ж копійкою і просто навчитися жити і цінувати життя. У Івана Франка є такі строки з вірша „VIVERE MEMENTO!” („Пам'ятай, Що живеш!”):

Всюди чую любий глас, клик життя могучий...

Весно, вітре, люблю Вас, гори, ріки, тучі!

Люди, люди! Я Ваш брат, я для Вас рад жити,

Серця свого кров'ю рад ваше горе змити.

А що кров не зможе змить, спалимо огнем то!

Лиш боротись значить жить... Vivero memento!

Треба зрозуміти і стати першими, після ІСУСА, людьми, що допомагають всім, чим можуть, ближньому у тяжкому стані, навіть елементарним переливанням крові, якої так часто не хватає в потрібну хвилину. Треба збагнути одне: скільки ми будемо ігнорувати проблеми людей, які нас оточують, стільки наше суспільство буде занедбаним, бідним і хворим. Отже, як питали в одному відомому фільмі: „В чому сила, брате? ” я б відповіла – у Єднанні!!! Бо коли ми об'єднанні в нашому горі і в радості нам не лячно а ні перед війною, а ні перед бідною, а ні перед банальною всеохоплюючою кризою. А поки ми будемо жити по принципу кожен за себе, або ж „Моя хата скраю – нічого не знаю ” нас завжди будуть супроводжувати бездарні політики, погане життя і вічна самотність в своєму горі.

Якщо хочеш щось поміняти треба обов'язково починати з себе, показувати приклад оточуючим, як правильно себе вести у суспільстві. Адже справжнє щастя не отримувати подарунки а дарувати їх. Цю істину ми чули не раз але під таким кутом на неї ми ще не дивились. Це доказує ще одну істину, що все геніальне – просте. І відповіді на всі наші постійні питання лежать на поверхні, перед самим нашим оком, нам треба лише обмірковано, щоб не помилитися, підняти потрібну саме нам відповідь.